

နတ်ဆိုးတစ်ကောင်
ရင်လွှဲသူ

ခင်္ကါ

မောင်မြစ်နီသည်

ကြွေးနှစ်ကတင်
တစ်ခုလုံးကို

အမှတ်အမှတ် (၂၀၂၀) ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊ ဝါဆိုလ
မှ ၀၀-၂၅၀၇၂၀ ၀၀-၂၀၂၂၅၀

နိကိုရဲ

နတ်ဆိုးတစ်ကောင်နဲ့ . . . ရင်လွဲသူ

(တစ်)

တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ တကယ်ကို မရိုးသားတဲ့ကောင်
ပါ။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက အဲဒီစကားက ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်
တကယ်ဆင်ခြင်ပြီး ပြောတဲ့စကား မဟုတ်ဘူးဗျ။ ပတ်ဝန်းကျင်က ဆင်မယ့်
စကားကို သိနေလို့ ကြိုပြောတဲ့ စကားပါ။

တစ်ခါတစ်လေ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ တော်တော်ကိုခက်တယ်ဗျ။

ခက်တယ်ဆိုတာက သူတို့ကို ရင်ဆိုင်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။
ဓလေ့ထုံးတမ်းအစဉ်အလာ အခြေအနေတွေက နေခွင့်ပြုတဲ့အတိုင်း
ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရင်ဆိုင်ရတာက ခက်တာ။ ဥပမာတစ်ခု ပေးမယ်
ဗျာ . . .။ ကိုယ်က Company တစ်ခုက သူဌေး၊ အကြီးအကဲ၊
ဆရာသမား။ ကိုယ့်အောက်က စာရေးမလေးကို ချစ်မိပြီ ဆိုပါစို့ . . .။
ကိုယ်လည်း လူပျို၊ သူလည်း အပျိုဗျာ . . .။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ ခင်ဗျားရဲ့
အချစ်က ငွေဂုဏ်ခနဲ နိုင်ထက်စီးနင်းလုပ်တယ်။ ဒီလိုလူမျိုးက ဒီလို
စာရေးမလေးကို အပျော်ကြံတာပါလို့ ပတ်ဝန်းကျင်က ထင်ကြလိမ့်မယ်။
ခင်ဗျားဟာ အချစ်ဆိုတာထက် ပန်ဝန်းကျင်ရဲ့ သတ်မှတ်ချက်တွေကို

အရင်ဖြေရှင်းရလိမ့်မယ်။

အဲဒီပြဿနာမှာ . . . ခင်ဗျားအချစ်ထက် ခင်ဗျားအခြေအနေ ပတ်ဝန်းကျင်ရပ်တည်မှုနဲ့ လူတွေရဲ့ သဘောထားက ပိုအရေးကြီးနေမှာ အမှန်ပဲ။ စောင်းအိုလုလင်က ဘုရင့်သမီးကို ကြိုက်တာမျိုးကျတော့ လူတွေက စောင်းအိုလုလင်ဘက်က ရှိတယ်။ Company သူဌေးနဲ့ စာရေးမလေးကျတော့ စာရေးမလေးဘက်က ရှိပြန်ရော . . . ။

အားနည်းတဲ့ဘက်က အမှန်လို့ ဖြည့်တွေးတတ်တာ ကျွန်တော် တို့ လူမျိုးရဲ့ ဓလေ့စရိုက်ပါ။ ဒါကို မှားတယ်လို့ ကျွန်တော်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ အချစ်ကို အချစ်လို မတွေးတာကို ပြောတာပါ။ အမှန်တော့ သူဌေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဆင်းရဲသားပဲဖြစ်ဖြစ် အချစ်ဆိုတာ ရှိတာပဲ။

မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ဆင်းရဲတဲ့ လူတစ်ယောက်မှာ စစ်မှန်တဲ့အချစ် ရှိသလို မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ချမ်းသာတဲ့ လူတစ်ယောက်မှာလည်း စစ်မှန်တဲ့ အချစ်ဆိုတာ ရှိတာပဲ။ အချစ်ကို အချစ်လို့သာ တွေးရင် အဲဒီနှစ်ခုစလုံး ဟာ ပြဿနာမဟုတ်ဘူး။ “ရင်ခုန်ရင် အချစ်ပဲကွယ်” လို့ အဆိုတော် ထူးအိမ်သင်ကတောင် ဆိုဖူးသေးတာပဲ။ ဟုတ်တယ်လေ . . . ရင်ခုန်နေတဲ့ အချိန်မှာ ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာဟာ ဘာများသိတော့လို့လဲ . . . ။

ကိုယ့်ဆရာလည်း ကြုံဖူးမှာပေါ့ . . . ရင်ခုန်တာ။ ဘဝမှာ အပြင်းပြ ဆုံး ရင်ခုန်တာလေ . . . ။ အဲဒီအချိန်မှာ အရာအားလုံးကို မေ့တော့တာပဲ။ ကိုယ်က ဘာပဲ ဖြစ်နေနေပေါ့။

နောက်ထပ် . . . ဥပမာတစ်ခု ပေးရအုံးမယ်ဗျာ။

ကိုယ့်လူမှုရေးအတွက် စည်းကမ်းထားရမယ့် လူတွေကို ရင်မခုန် ရဘူး။ အဲဒါ ရင်ခုန်ရင် အပြစ်ဆိုတာပါပဲ။ ဥပမာရဲ့ . . . ဥပမာဗျာ။ ထားပါ တော့ . . . ကိုယ် အရမ်းခင်တဲ့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းရဲ့ နှမဆိုပါတော့။ ထုံးတမ်း စဉ်လာနဲ့ ဓလေ့မှာ သူ့ကို ရင်မခုန်ရဘူးတဲ့ဗျာ။ ရင်ခုန်ရင် . . . အဲဒါ

လူမှုရေးငြိစွန်းမှု၊ သူငယ်ချင်းချင်း သစ္စာဖောက်မှုတို့။

ဒီကိစ္စကတော့ ရင်ခုန်သံကို နှစ်ပိုင်းခွဲချင်တယ်ဗျာ။

အဲဒီသူငယ်ချင်းရဲ့ နှမ(သို့) အစ်မကို ကိုယ်က တကယ်ရင်ခုန်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ တွေ့တာဆုံတာများလို့၊ အခြေအနေပေးလို့၊ သူက ရေလာမြောင်းပေးလုပ်လို့၊ အဲဒါမျိုးနဲ့ ချစ်ဖို့ ယူဖို့ ကြိုးစားတာဆိုရင်တော့ လူမှုရေးပြစ်ချက်လို့ ကျွန်တော်လက်ခံပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က တပ်တဲ့ ကင်ပွန်းကို ကျွန်တော်ကပါ ဘွဲ့တပ်ပေးလိုက်ဦးမယ်။

အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲ ကိုယ်က နှစ်နှစ်ကာကာ မေတ္တာစိတ်နဲ့ရင်ခုန်တာဆိုရင် ဘဝမှာ တစ်ခါမှမခုန်ဖူးတဲ့ ရင်ခုန်သံမျိုးနဲ့ အရူးအမူး ခုန်တာဆိုရင် ရင်ခုန်သံဘက်က ကျွန်တော်လိုက်မယ်။ ခင်ဗျား အဲဒီလို ရင်ခုန်နေရင် ခင်ဗျားဘက်က ကျွန်တော်ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားဟာ လွတ်လပ်သူတစ်ယောက်တော့ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ အိမ်ထောင်နဲ့ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားရင်ခုန်သံကို တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အတွက် သတ်ပြီးသား သေပြီးသား ဖြစ်ရမယ်။ စာရိတ္တနဲ့ အသိဉာဏ် နည်းတော့ အိမ်ထောင်ရှင်တွေအတွက်တော့ ကျွန်တော်သိပ်မပြောချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ဆရာကို ကျွန်တော်ယုံပြီးသားပါလေ။ အိမ်ထောင်ကျတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ရင်ခုန်သံကို ကိုယ်သတ်ပစ်တာပဲ။ စိတ်မခိုင်ရင်တော့ မလုပ်နဲ့ပေါ့။ အိမ်ထောင်က အခြေအနေအမျိုးမျိုးအရ ကွဲတာဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့လေ။

ဒါပေမယ့် . . . တစ်ခု ထပ်ပြောဦးမယ်။

ရင်ခုန်သံကို အဲဒီလို အိမ်ထောင်ကျဖို့ သတ်ပြီးသားလူတွေရဲ့ နောက်ထပ်ခုန်တဲ့ ရင်ခုန်သံဟာ ပထမလောက် သန့်စင်မှု မရှိဘူးဆိုတာ ကိုပဲ။

ကျွန်တော်လည်း ပြောရင်းနဲ့ စကားတွေ ရောကုန်ပြီ။ ဒါ . . .

ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ဆရာလည်း ကြုံဖူးမှာပေါ့။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ရှေ့မှာပြောခဲ့တာတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ရှေ့မှာ ပြောခဲ့တာတွေကိုလည်း တစ်ခုမှ ပယ်လို့မရဘူး ပေါ့ဗျာ။

ကျွန်တော်က Company ပိုင်ရှင်သူဌေးသားလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ စာရေးလည်းမရှိဘူး။ ကျွန်တော်အရမ်းခင်ရတဲ့ သူငယ်ချင်းရဲ့ နှမနဲ့ အစ်မကိုကြိုက်နေတဲ့ ကောင်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ နောက်တစ်ယောက်ကို ချစ်ချင်တဲ့ မုဆိုးဖိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်တော်က လူပျို။ ရင်ခုန်ကောင်းကာစ ၂၁ နှစ်သားလေး။ မျက်နှာမှာ ဝက်ခြံတွေ ဘာတွေ ပေါက်ရင် ဂုဏ်ယူရတာတစ်မျိုး၊ ရှက်ရတာ တစ်ခုနဲ့ ဝက်ခြံကို သနပ်ခါးစက်ကလေးတို့တတ်တဲ့ အရွယ်ဗျာ။ (အသက်လေးဆယ်နား နီးနေတဲ့လူတွေ ဝက်ခြံကို သနပ်ခါးတို့ရင် ကျွန်တော် အရမ်းမုန်းပဲ)

ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မတရားကြီးကို ရင်ခုန်နေရတဲ့ ချစ်သူက ကျွန်တော်နဲ့ တစ်နှစ် ခင်ပြီးသား ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းဗျ။

ပြဿနာက အဲဒီက စတာပဲခင်ဗျ။

တတိယနှစ် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ စတက်ကတည်းက ပထမနေ့မှာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ စတင်ပြီး သူနဲ့ ကျွန်တော် ခင်ခွင့်ရတယ်။ အဲဒီကတည်းက သူ့ကို ကျွန်တော် ရင်စခုန်တယ်။ ခုန်တာမှ မတရားဗျာ . . .။ ဥမ္မဒန္တီကို သိဝိမင်းတွေ့တာထက် နည်းနည်းကလေးပဲ လျော့တယ်။ ကိုယ့်ဆရာရေ . . . လောကကြီးက ခဏတိတ်သွားပြီး မျက်စိထဲကို အလင်းတန်းကြီးဝင်တာခင်ဗျ။ အသိစိတ် တစ်ခုလုံး ပျာပြီး ရင်ခုန်သံချည်း ကျန်ခဲ့တာ၊ အသိစိတ်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လည်း တွဲလို့

၈ ◆ နိကိုရဲ

ရရော လူက ကတုန်ကရင်နဲ့ လက်ဖျားခြေဖျားအေးစက်ပြီး ချွေးတွေ ဘာတွေ ထွက်လို့။ ကူခြေတွေ ဘာတွေလည်း ပျက်လို့ပေါ့ဗျာ . . .။

ပထမဦးဆုံး စကြားတာ ရင်ခုန်သံပဲ။ ပြင်းလိုက်တာဗျာ . . . သေခါ နီး နှလုံးရောဂါသည်အတိုင်းပဲ။ ကိုယ် . . . ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်မှန်းမသိတဲ့ အချိန်ဟာ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အဲဒီတစ်ခါပဲရှိတယ်။ ဘေးက ဘော်ဒါတွေ ကတော့ စပ်ဖြဲဖြဲပေါ့လေ . . .။ သူတို့အပြောအရ ကျွန်တော် နှစ်မိနစ် လောက် ဝေါင်းသွားတယ်တဲ့ . . .။ ထားပါ . . .။

သိဝိမင်းထက် ကျွန်တော်သာတဲ့အချက်က သူက မိတ်ဆက် ပြီးတာနဲ့ စထွက်သွားတာနော်။ ကျွန်တော်က တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်နေတာရယ် . . . သူနဲ့ ကျွန်တော် တွေ့တဲ့နေရာက ကဲန်တင်းဖြစ်နေတာ ရယ်ပါပဲ။

ကျွန်တော်ဒီလောက်ဖြစ်တာလည်း မအံ့သြနဲ့ ကိုယ့်ဆရာရေ။ ကောင်မလေးက တော်တော်လှတာခင်ဗျ။ နာမည်က ‘လမင်း’ . . . တဲ့။ အချိုးအစားက မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ ဂျာနယ်တွေထဲမှာ မော်ဒယ်တွေ ပြောတတ် တဲ့ အချိုးအစားဗျာ။ ဆံပင်က နက်မှောင်လို့။ သူ့ဆံပင်ကြားထဲမှာသာ နေရရင် နေ့လည်နေ့ခင်းကလည်း မှောင်နေမှာပဲ။ အံ့ကောင်းလိုက်တာက လည်း မပြောနဲ့တော့။ ဆံပင်လုံးတွေကလည်း အကြီးကြီးခင်ဗျ။ ဆံပင် ရှည်ပေမယ့် တစ်ချောင်းစီ တစ်ခုစီ မြင်နေရတာ။

မျက်ဝန်းတွေက ရွဲလို့ . . .။ မျက်စိနက်တွေက ပြားစေ့လောက် ရှိတယ်ဗျာ။ မျက်ဝန်းတစ်အုံလုံးက လက်ဖက်ရည်ဖွန်း တစ်ဖွန်းစာလောက် ရှိတယ်။ နှာခေါင်းကျတော့ နဖူးကနေကျတဲ့ နှာခေါင်းဖျို။ အဖျားက ချွန်လို့။ နှာအိမ်ကလေးတွေက ပါးပါးကလေး။ အံ့မယ် . . . နှာခေါင်းနဲ့ အပေါ်နှုတ်ခမ်းက သူ့လက်သန်းတစ်လုံးစာလောက်ပဲ ဝေးတာ။ အပေါ် နှုတ်ခမ်းက နည်းနည်းပါးပေမယ့် အောက်နှုတ်ခမ်းက ဖူးဖူးလုံးလုံးကလေး။

ရယ်လိုက်ရင် ပါးချိုင့်နှစ်ဘက်က စင်း . . . လို့။

အဲဒါတွေ ထားပါဗျာ . . . ။

နားထင်အစပ်နားက ဆံစကလေးတွေကိုပဲ ခင်ဗျားကို ပြချင်တယ်။ လှလိုက်တာဗျာ . . . ။ ဘယ်ပန်းချီဆရာမှ ရေးနိုင်မယ် မထင်ဘူး။ ပန်းချီဆရာတွေက နားထင်နားက ဆံစကလေးတွေဆို ခပ်ပေါ့ပေါ့ စုပ်ပြားကြီးနဲ့ ဆွဲချလိုက်တာပဲ ရှိတယ်။ သူ့လို ဆံစမျိုးတွေရင် စိတ်ပြောင်းချင်ရင်လည်း ပြောင်းသွားမှာပါပဲ။ ကိုယ့်ဆရာရေ . . . တကယ်ပြောတာပါ။ သူ့ရဲ့ မကား မကုတ်တဲ့ နားရွက်ဝါဝါကလေးနဲ့ နားထင်အစပ်က ဆံစကျပ်ကိုက ဟာမိုနီဖြစ်နေတာ။ သူ မိတ်ကပ်လိမ်းမလာတဲ့ နေ့မျိုး နေရောင်ကများ ပါးပြင်ပေါ်ကို ခပ်စောင်းစောင်းကျလိုက်ရင် သူ့ပါးပြင်ပေါ်က မွှေးညှင်းနုကလေးတွေ ပါးပါးကလေးထောင်ထနေတာ ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်။

အဲဒီတော့ . . . သူ့ကို ကျွန်တော်ချစ်တာပေါ့ဗျာ။

ကိုယ့်ဆရာတွေ့ရင်လည်း ကိုယ့်ဆရာ သူ့ကို ချစ်မှာပါပဲ။ ကိုယ့်ဆရာနဲ့ ကျွန်တော်တောင် ရန်သူ ဖြစ်ချင်ဖြစ်ဦးမယ်။ ဒါဟာ အပြစ်မှ မဟုတ်တာ။ ထားပါ . . . ။

အဲဒီလို သိပ်လှပြီး သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်ဆိုတာထက် နှစ်မိနစ်လောက် လောကကို မေ့သွားတဲ့ ကျွန်တော့်ရင်ခုန်သံစစ်စစ်ကသာ သူ့ကို တန်ဆာဆင်ပေးတာပါ။ ဟုတ်တယ်လေ . . . မိန်းကလေးတစ်ယောက် လှတယ်ဆိုတာ သတိပြုမိတဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပါ။ အဲဒီယောက်ျားလေးဟာ အသေးစိတ်နိုင်လေ သူက ပိုလှလေပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို အသေးစိတ်ကို သတိပြုမိတာပါ။ သူ ရယ်လိုက်ရင် သွားကလေးတွေက ပစ္စတိုကျည်ဆံထောင်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ။ သူ့လက်ဖဝါးက ရဲ့လို့ . . . ။ လက်ချောင်းကလေးတွေက ဖယောင်းကို ပုံသွင်း

ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ။ လက်သည်းကလေးတွေကလည်း အသည်းယားချင် စရာပါ။ ချောမွတ်နေတဲ့ သူ့လက်ချောင်းထိပ်ကလေးကနေပြီးတော့ နေကြာစေ့ခွံ တစ်ခွံစာလောက်ပဲ ထွက်နေတာ။

ကျွန်တော်က တကယ့်ကို မရိုးသားတဲ့ ကောင်ပါ။

‘လမင်း’ ဆိုတဲ့ အဲဒီကောင်မလေးကို တတိယနှစ် တစ်နှစ်လုံး ခင်ခဲ့ပြီးမှ နောက်ဆုံးနှစ်ရောက်မှ ချစ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်ဆိုတော့ သူငယ်ချင်း ဆိုတဲ့ စည်းနဲ့ငြိပြီး ကျွန်တော်ကိုယ့်ကို ဒီလိုပဲ ပြောရမှာတော့မှာပေါ့။

ကိုယ့်ဆရာနဲ့ လောင်းချင်တယ်ဗျာ။

ကိုယ့်ဆရာဆိုရင် လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်လလောက်ကတည်းက လမင်းကို စာပေးပြီးနေလောက်ပြီ ဆိုတာပါပဲ။

ကဲ . . . တစ်သန်းကြေး လောင်းမလား။

ဒီလောက်ဆို ကျွန်တော်ဘာလုပ်တော့မယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဆရာ လည်း သိရောပေါ့။

ဟုတ်တယ် . . . ။

ကျွန်တော် ဒီနေ့ လမင်းကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းတွေ ရေးထားတဲ့ စာပေးဖို့ အစစအရာရာ စီမံထားတယ်။ စီမံထားတယ်လို့ ပြောလို့ သိပ်အထင်တကြီးတော့ မရှိနဲ့ခင်ဗျ။ နည်းက ခပ်ရိုးရိုးပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ (၃) ရက်လောက်တုန်းက လမင်းဆီက ကျွန်တော် Paper-4

စာအုပ် ငှားထားတယ်။ အဲဒီစာအုပ် ပြန်ပေးရင်းနဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ စာထည့်ပေးမယ်ပေါ့ဗျာ . . .။ နည်းက ကမ္ဘာဦးနည်းပါ။ ကျွန်တော်ကသာ သူ့ကို အချစ်စိတ်အရမ်းကြီးလို့ ဒါကို အကြီးအကျယ် ထင်နေတာ။

ကျွန်တော်က လိုင်ပရီရှေ့က ကံကော်ပင်တန်းရှေ့မှာ ရပ်ပြီး ဒီနေ့ ကျောင်းကိုလာမယ့် လမင်းကို စောင့်နေတာ။ ကျွန်တော့်ကျောဘက်က ကံကော်ပင်တန်းအောက်က ထိုင်ခုံမှာ ချစ်သူစုံတွဲ နှစ်တွဲရှိပြီး ရုပ်သိပ်မချောတဲ့ ကောင်မလေး သုံးအုပ်စုလောက် ထိုင်နေတယ်။ သုံးအုပ်စုစလုံး နေကြာစေ့တွေ စားလို့ခင်ဗျ။

စာကြည့်တိုက်ရှေ့ လှေကားတွေမှာတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ပျော်နေတဲ့ ခပ်လောင်လောင်ကျောင်းသား ရှစ်ယောက်လောက် ထိုင်နေကြတယ်။ လောင်လိုက်၊ ပျော်လိုက်တာမှ သူတို့ရှေ့က ဖြတ်သွားတဲ့ ဘယ်ကျောင်းသူကိုမှ အလွတ်မပေးဘူး။ အသံသေး အသံညောင်နဲ့ တစ်ယောက်တစ်မျိုးပြောကြ၊ ရယ်ကြနဲ့ . . .။ တစ်ယောက်တည်းလာတဲ့ ကောင်မလေးဆို ခြေလှမ်းတွေ ဘာတွေ မှားလို့။

အံ့မယ် . . . ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်ပြီး ကျောပိုးအိတ်ကို ကျောမှာ လွယ်ထားတဲ့ ကောင်မလေးကျတော့ သူတို့ ရှုံးရောဗျို့ . . .။ ကောင်မလေးက သူတို့နောက်တာကို ဂရုမစိုက်တဲ့ပြင် ပါးစပ်က ပီကေတောင်ဖောက်ပြသွားသေးတယ်။ သူတို့ကလည်း အရှုံးကိုကျေကျေနပ်နပ်ခံယူရင်း “ဟေး” . . . ခနဲ အော်ကြပါတယ်။

ကျွန်တော့်တစ်ဘဝလုံး ရင်ခုန်သံနဲ့ ဒီအုပ်စုရဲ့ အပျော်နှစ်ခုစလုံးကို မလဲနိုင်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်နေရာပြောင်းဖို့ စဉ်းစားပါတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ . . .။ ဒီရှေ့ကနေ လမင်းနောက်ကို ကပ်လိုက်လို့ကတော့ သူတို့ရဲ့ပစ်မှတ်က ကျွန်တော်ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ ဘယ်သူ့ကို အပြစ်တင်ရမှန်းမသိဘဲနဲ့ ကျွန်တော် အသည်းမကွဲချင်တာတော့ အမှန်ပဲ။

လိုင်ဗရီရှေ့က အဓိပတိလမ်းအစပ်မှာ ကျွန်တော်ရပ်ရင်း အဓိပတိ
လမ်းကြီးကို ငေးကြည့်ရတယ်။ နေရောင်က သာလို့ . . . ၊ ရေတမာပင်
တွေက အရွက်ချွန်တွေနဲ့ ငြိမ်လို့ . . . ၊ ကျောင်းသူတွေက တလှုပ်လှုပ်နဲ့
အဓိပတိလမ်းမှာ လျှောက်လို့ . . . ။ ကဲ . . . ဆိုပြီး ပုဂံလမ်းဘက်ကများ
လမ်းလာမလားလို့ တွေးမိသေးတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ . . . ကျွန်တော်က
ကံဆိုးနေကျ ကောင်၊ ဘဝမှာ မကြာခဏ လွဲတတ်တဲ့ကောင်ဆိုတာ
ကိုယ့်ဆရာလည်း သိမှာပေါ့။

လမ်း . . . ။

ဟုတ်တယ် . . . ။ အသိစိတ်က ဆုံးဖြတ်ပြီးတော့ နှလုံးကို
ထိုးဆောင့်လာတဲ့ သွေးက တော်တော်အရှိန်ပြင်းတယ်။ လမ်းနဲ့ စတွေ့
တုန်းကလိုပဲ။ အချိန်တော့ ကွာတယ်၊ ငါးစက္ကန့်လောက်ပေါ့။ ဟုတ်တယ်
လေ . . . ကျွန်တော်က မရိုးသားတဲ့ကောင် မဟုတ်လား။

ပြင်ဆင်ချိန်တော့ ရပါတယ်။ လမ်းက လူလုံးပေါ်စပဲ ရှိသေး
တာ။ ဒါပေမယ့် . . . ကျွန်တော်အတတ်သိတယ်။ အဲဒါ . . . လမ်း။ ကျွန်တော်
လမ်းလျှောက်ပုံကို ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး ပြန်ကြည့်လို့
မရလို့ မမှတ်မိပေမယ့် လမ်းကိုတော့ မှတ်မိပါတယ်။ အဲဒါ . . . “လမ်း”။

ကျွန်တော် လွယ်ထားတဲ့ လွယ်အိတ်ကြိုးကို တင်းတင်းဆုပ်ပြီး
လွယ်အိတ်ထဲက လမ်းရဲ့စာအုပ်ကို အသာထိထားလိုက်တယ်။

“ဟဲ့ . . . မိုးဆွ”

နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ကျွဲထွက်နေလို့ ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှာ အပ်ဖျား
ကလေးလောက်ပဲ တွယ်ငြိနေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို အနောက်ကနေ တွန်းတာ
ခံလိုက်ရတာပါ။ ကျွန်တော် အသည်းတုန်အောင် လန့်သွားတာပေါ့။
လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သင်းသင်းသာနဲ့ သွန်းနှင်းအိမ်။

“နှင် . . . ဒါ . . . ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ကိုယ့်ဆရာရေ . . . ကျွန်တော် ရှစ်စက္ကန့်လောက် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘူး။

ဒီနှစ်ယောက်က အတန်းထဲက ‘ဇော်’ တွေပါ။ ပိုဆိုးတာက လမင်းကို ကျွန်တော်ချစ်နေတယ်ဆိုတာ သူတို့ သိထားကြတယ်။ သူတို့သာ ရှိနေလို့ကတော့ ကျွန်တော့်တစ်ဘဝလုံး အစီအစဉ်တွေ သွားပြီ။

လက်တစ်ဖျစ်မှာတောင် စိတ်က ကုဋေတစ်သန်းဖြစ်ပျက်တာဆိုတော့ ရှစ်စက္ကန့်မှာ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းအချိန်ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ဟာ ကုဋေပေါင်းများစွာဖြစ်ပြီးတော့ သူတို့ကို ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် အားလုံးကို စဉ်းစားပြီး ဖြေရမယ်။

“အံ့မယ် . . . ငါ့ဘာသာငါ ဘယ်နားရပ်ရပ် နင်တို့နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

သူတို့က အဲဒီလို ဘုတောမှရမယ့် ကောင်မလေးတွေ။ အဲဒီလို မပြောရင် အမေးအမြန်း သိပ်ထူတာ။ လမင်းရဲ့ခြေလှမ်းတွေကို စိတ်နဲ့ တွက်ကြည့်တော့ လူလုံးပေါ်ခါနီးနေပြီလို့ သိရတယ်။

“ဘာမှမဖြစ်ဘူးပဲ ထားပါတော့၊ နင် . . . ငါ့စာအုပ် Paper-2 ကို ငှားသွားတာ သုံးရက်ရှိပြီ မိုးဆွေ၊ အဲဒါ . . . ပြန်ပေးတော့”

သွန်းနှင်းအိမ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ပိန်ညောင်နေတဲ့ သူ့လက်မောင်းကို ခပ်ဆဆ ဆန့်တန်းရင်း မွဲခြောက်နေတဲ့ သူ့လက်ညှိုးကို စိတ်ခေါ်သလို ကွေးကောက်ပြရင်း လေးငါးချက် လှုပ်တယ်။ ပိန်ရတဲ့ ကြားထဲ သူက အပိုင်ဆိုပြီး ခပ်ထေ့ထေ့ပြုံးတော့ W (ဒဗလျူ) ဘောလုံးကို လေလျော့ထားတဲ့ အတိုင်းပဲဗျာ . . . ။ တော်တော်ကို ကြည့်ရအိုးပါတယ်။ ဘေးက ငှက်ပျောပင်လို လက်မောင်းမျိုးနဲ့ သင်းသင်းသာ ပြုံးပုံကတော့ သိပ်မထူးခြားပါဘူး။ ဖောင်းအစ်နေတဲ့ သူ့မျက်နှာက ပြုံးပြုံးမဲ့မဲ့ သိပ်မကွာဘူး ခင်ဗျ။

ဒါပေမယ့် သွန်းနှင်းအိမ် တောင်းတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ လမင်း

စာအုပ်ကို ငှားတဲ့နေ့က ကျွန်တော့မရိုးသားမှုကို သဘာဝကျအောင် ဆိုပြီး လမင်းနောက်တန်းမှာရှိတဲ့ သူတို့ရဲ့ စာအုပ်ကိုပါ ငှားမိတာကိုး။

“မနေ့က အားနာလို့ မတောင်းတာ၊ ဒီနေ့ Paper-2 ပါတယ်။ နင် ပါမလာရင်တော့ . . .”

“ပါတယ် ပေးမယ်”

ကျွန်တော် လွယ်အိတ်ထဲက လက်တွေ့ကို ရုပ်ပြီး စာအုပ်ရှာ အလုပ်ရှုပ်နေတုန်း သင်းသင်းသာက ပြောတယ်။

“နင် လမင်းကို စောင့်နေတာမဟုတ်လား”

ဘုရား . . . ဘုရား။ ကျွန်တော်မျက်စိတွေ ပြာသွားတယ်။ ရင်တွေ တုန်လိုက်တာလည်း အရမ်းပါပဲ။ သူတို့ရဲ့ လျင်မြန်ခြင်းနဲ့ ခိုးကြည့်တော့ လမင်းက လူလုံးကွဲရုံတင် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ ရေတမာပင် နှစ်ပင် လောက်ပဲ ကွာတော့တာ ခင်ဗျ။

“ဘာဆိုလို့လဲ၊ ငါ့ဘာသာရပ်နေတာ၊ ရော့ . . . နင့်စာအုပ်”

“ငါတို့ အခု ဂျပန်ဆင်ရှေ့က ဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုင်မှာ ဝက်သား တုတ်ထိုး သွားစားမလို့၊ စာအုပ်ငှားခ နည်းနည်းလိုက်မကျွေးချင်ဘူး လား”

“ငါမှ ဝက်သားမစားတာ”

“မိုးဆွေရာ . . . လမင်းနဲ့ ငါတို့နဲ့အတူ နင် ဝက်သားတုတ်ထိုး စားတာလေ . . . ၊ နားရွက်ကြီးပဲ နင်စားတာ ငါမသိဘူးများ မှတ်နေလား”

ကိုယ့်ဆရာရေ . . . အဲဒီအချိန်မှာ လမင်းက ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတော်နီးနီးကို ရောက်နေပြီဗျာ။ နီးတာမှ သူ့အင်္ကျီအရောင်ကိုတောင် မြင်ရတယ်။ ငပိစိမ်းစားရောင်ထမီနဲ့ အဝါရောင်ဖျော့ဖျော့နုနုအင်္ကျီကလေး ကို ဝတ်လို့ ခင်ဗျ။ ဆံပင်အရှည်ကြီးတွေကို ကျစ်ဆံမြီး ကျစ်လို့ . . . ။ ခပ်တည်တည်ပဲ လာနေတာ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထင် သူ ကျွန်တော့ကို

လှမ်းမြင်တယ် ထင်တာပဲ။ ဟုတ်ပါတယ် . . . ။

“အေး . . . အဲဒီတုန်းက စားတယ်၊ အခု မစားတော့ဘူးဟာ သွားပါဟာ”

“ဪ . . . ဟိုမှာ လမင်း . . .”

“နင် လမင်းကို စောင့်နေတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဆို၊ နင်တို့ဘာသာ စားကြပါဟာ”

“အံ့မယ် . . . ငါတို့က နင့်ကို စေတနာနဲ့ခေါ်တာ၊ ဝက်သားတုတ်ထိုး ဆိုတာ မနက်ခင်းစားမှ စုံတာ၊ ညနေဆို အူပိတ်တို့ အချင်းတို့ မျက်လုံး တို့ ရှိတော့တာ မဟုတ်ဘူး။ နင် ဘယ်သူ့ကိုမှ စောင့်နေတာ မဟုတ်ရင် လိုက်ခဲ့”

အရေးထဲ ဝက်သားဦးကာ လာချဲ့နေတဲ့ သင်းသင်းသာကို ကျွန်တော် အရမ်းအသည်းယားသွားတယ်။ အသည်းမယားဘဲ နေနိုင် ပါ့မလား၊ လမင်းက ကျွန်တော်နဲ့ အတော်နီးနီးကို ရောက်နေပြီ။ ကျွန်တော့်ကိုတောင် လှမ်းမြင်သွားပြီ။

“ဪ . . . ဟိုမှာ လမင်း”

ကျွန်တော့်ကို ဂျစ်တိုက်နေတဲ့ အဲဒီနှစ်ယောက်ကလည်း လျှောက် လာနေတဲ့ လမင်းကို မြင်သွားကြတယ်။ သွန်းနှင်းအိမ်က ‘ဟင်း

ဟင်း ဟင်း’ ဆိုပြီး ကျွန်တော့် ကြည့်ရယ်သေးတယ်။ မိန်းကလေး တွေရဲ့ အဲဒီအပြုအမူကို ကျွန်တော်အရမ်းမုန်းပဲ။ သူတို့ကများ နိုင်ကွက် ကလေးတစ်ခုလောက် ရသွားရင် မထေ့ပြီးကလေးနဲ့ “ကဲ . . . ဘာတတ် နိုင်သေးလဲ” ဆိုတဲ့ အမူအရာမျိုး။ သူတို့များ မှားလို့ကတော့လား မျက်နှာက Kiss Me Quick ရွက်ကို ရေခွေးနဲ့ အပြုတ်ခံထားရတဲ့ အတိုင်းပဲ။

“နင် လမင်းကိုစောင့်နေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ငါ လှမ်းခေါ် လိုက်ရမလား”

သင်းသင်းသာက ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကို ဓားနဲ့ထောက်ထားသလို လေသံမျိုးနဲ့မေးတယ်။ ကိုယ့်ဆရာရေ . . . ကျွန်တော်လည်း ဘာတတ်နိုင် တော့မှာလဲ၊ သူတို့ကို တောင်းပန်ရတော့တာပေါ့။ မတောင်းပန်လို့လည်း မရတော့ဘူးလေ။ လမင်းက ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သူလာ နေတဲ့ ပလက်ဖောင်းကနေ ဟိုတစ်ဖက်ကို မသိမသာ ပြောင်းသွားပြီ။ အတန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ သူတို့လုပ်ချင်ရာ ထထလုပ် တတ်တဲ့ ခပ်ကြောင်ကြောင် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို လမင်းလည်း လန့်ပုံရတယ်။ ကျွန်တော်ရှိတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့ . . . ။

“ငါ . . . ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ၊ ငါ့ကို ဒုက္ခပေးကြပါနဲ့၊ နင်တို့ပဲ သွားစားကြပါ၊ တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ . . . ”

Kiss Me Quick ရေခွေးပြုတ်က ကျွန်တော် ဖြစ်သွားတာ ဗျို့။ မတတ်နိုင်ဘူးလေ . . . ။ အချစ်အတွက်ပဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်ရှေ့က ပညာရှိတွေ အနုပညာသမားတွေတောင် ဒီထက်မက ကျိန်ကြ၊ ရေးပြကြ သေးတာပဲ။

“ရပါပြီ . . . ရပါပြီ၊ အဲဒါ အစကတည်းက ပြောပါလား၊ ဆရာ ကြီးလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ သွားတော့ . . . သွားတော့ ရပြီ”

စပ်ဖြူအပြုံးတွေနဲ့ သူတို့ လှည့်ထွက်လို့ သုံးလှမ်းလောက် ရောက်မှ ကျွန်တော် လမင်းကိုလှမ်းရှာတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ခြေလှမ်း ဆယ်လှမ်းလောက် ဝေးနေပြီ။ ဘာရမလဲ . . . ကျွန်တော်လည်း ကျိုးပြေး ရင်း “လမင်း . . . လမင်း” . . . လို့ လှမ်းခေါ်ရတာပေါ့။

အဖြစ်အပျက်က အတော်မြန်တယ် ကိုယ့်ဆရာရေ . . . ။

ကျွန်တော် ကျိုးအော်ပြီး နောက်က အရှိန်နဲ့ ပြေးလိုက်တုန်း လမင်းက ဖြုန်းဆို ရပ်လိုက်တာဆိုတော့ ကျွန်တော် လမင်းကို ဝင်တိုက် မလို ဖြစ်သွားတာ။ လမင်းက ကမန်းကတမ်းရှောင်လို့ ဝင်မတိုက်မိပေမယ့်

ကျွန်တော့်အရှိန်နဲ့ ကျွန်တော် သုံးလေးလှမ်းလောက် ကျွဲသွားတာပေါ့။
လိုင်ဗရီလှေကားမှာထိုင်ပြီး လောင်နေတဲ့ အုပ်စုဆီက “ဟေ . . .” ခနဲ
အသံထွက်လာတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ . . . ဒါမျိုးကိစ္စကို ဘယ်အလွတ်ပေး
ကြလိမ့်မလဲ။

“လမင်း”

“ဘာလဲ”

ကျွန်တော် “လမင်း” လို့ အလန့်တကြားခေါ်တဲ့ လေသံမှာ
တောင်းပန်တာရော၊ တုန်လှုပ်တာရော ပါနေလိမ့်မယ်ဆိုတာ သေချာ
ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ဗျာ . . . “ဘာလဲ” . . . လို့ အော်ပြီး လမင်းကျွန်တော့်ကို
လှမ်းကြည့်တဲ့ မျက်လုံးကတော့ တော်တော်ကြောက်ဖို့ ကောင်းတယ်။
နေရောင်အောက်မှာ မောင်းချခါးကို ဖျောင်းခနဲ ဖွင့်လိုက်တဲ့ ပုံစံမျိုးဗျ။
ကျွန်တော်လည်း ပြာသွားတာပေါ့။

“ဟိုလေ . . . ဟို . . . မနေ့က အဲဒါ စာအုပ်လေ . . . စာအုပ်ဌာထား
တာ၊ အဲဒါ . . . ပြန်ပေးမလို့”

“စာအုပ် . . . ဟုတ်လား . . . ကျွတ်”

ဝင်းဝင်းတောက်နေတဲ့ လမင်းမျက်လုံးထဲက အရောင်တွေ
ဖျတ်ခနဲ လွင့်သွားပြီး လမင်းက အခြားဘက်ကို လှည့်ပါတယ်။ သူ
ကျွန်တော့်ကို တော်တော်စိတ်ပျက်သွားပုံရတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ . . . ။
လူရှေ့ သူရှေ့မှာ အရေးတကြီး ဝင်တိုက်မိတော့မလို့ ပြေးလာပြီးမှ
ကိစ္စက ဘာမှမှမဟုတ်။ စာအုပ်ပေးတာပဲ ဘယ်သူနဲ့ ပေးပေးပေါ့
မဟုတ်ဘူးလားဗျာ . . . ။

“စာအုပ်ပေးတာပဲ . . . ဟုတ်တယ်၊ ဒီလောက်အရေးတကြီးနဲ့ . . .
ဟုတ်တယ်၊ ဘာမှန်းကို မသိဘူး၊ ခက်တာပဲ”

ကျွန်တော့်ကောင်မလေးက “ဟုတ်တယ်” ဆိုတဲ့ စကားကို

ခဏခဏ သုံးတတ်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ “မဟုတ်ဘူး” ဆိုတာကို အသုံးများတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ . . . အဓိပ္ပာယ် ထွေထွေထူးထူးမရှိတဲ့နဲ့ကို သူ “ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ်” လို့ ပြောတာကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ် တာပဲ။ ချစ်တယ်ဆိုတာ ဒါပဲဗျာ။ ဘာမှတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

“မဟုတ်ဘူး လမင်းရ၊ ဟို . . . ဟို . . . ငါကလေ၊ အဲဒါ . . . ဒီလို ဟာ . . .”

ကျွန်တော် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဘူး ကိုယ့်ဆရာရေ . . . ။ စိတ်ကူးထားတာတွေက ဟိုကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကြောင့် လွဲကုန်တာ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ . . . ဝင်တိုက်မိမလိုကလည်း ဖြစ်သေးဆိုတော့ စိတ်ထဲမှာ ဘာဆိုဘာမှ ပြောရမှန်းကို မသိတော့တာ။ ကျွန်တော် ယောင်ပြိုး လက်ထဲက မီးမရှိတဲ့ ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဖွာနေမိတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ပြန်တည်ပြီးကြည့်တဲ့ လမင်းရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ပြန်စူးရ လာတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာဗျာ . . . လိုင်ဗရီလှေကားထစ်က ငနဲတွေ့ဆီက “ဟေ့ . . . ကောင်မလေး၊ ကောင်လေးကို လွှတ်လိုက်” ဆိုတဲ့အသံ ပေါ် လာပြီး တဟားဟား ဝိုင်းဟားကြတယ်။ အဲဒီအသံကြောင့် အခြေအနေ က ပိုဆိုးသွားတယ်။ တော်တော်မလုပ်သင့်တဲ့ ကိစ္စဗျာ . . . ။ ကျွန်တော် လည်း အုပ်စုကောင်းရင် ဒီလို အရည်မရ အဖတ်မရတွေ အရင်က လုပ်ဖူးပါတယ်။ ပြီးတော့လဲ ဘာမှမဟုတ်ဘူး မေ့သွားတာပဲ။ ပြန်တွေ့ရင်တောင် အဲဒီစုံတွဲကို မှတ်မိတာမဟုတ်ဘူး။ ခံရတဲ့လူအတွက် ကတော့ မသက်သာဘူး။ ဘဝထဲကနေ လာတဲ့ ခံစားမှုတစ်ခု ခင်ဗျ။ မလုပ်သင့်တာဗျာ . . . ။ လမင်းလည်း အဲဒီစကားသံကြောင့် တော်တော်ရှက် သွားပုံရတယ်။

“ကဲ . . . ဘာဒီလိုလဲ ပြော . . . ပြော . . . ဟုတ်တယ် ငါသွားတော့

မှာနော်”

“မဟုတ်ဘူးဟ၊ ဟို... ဟို... အဲဒါ စာအုပ်ငှားတော့လေ... အဲ... ကျေးဇူးတင်တာလို့... နင့်ကို လက်ဖက်ရည်တိုက်မလို့ ကဲန်တင်းကို ခဏလိုက်ခဲ့ပါလား”

“ဘာ... ကဲန်တင်းကို ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူးဟ... ကဲန်တင်း... ကို...”

တော်တော်ညံ့ပြီး အသုံးမကျတဲ့ စကားပါဗျာ။ လမင်းက လည်း နည်းမလည်ဖြစ်ပြီး တအံ့တဩ ခါးကလေးကုန်းပြီး ကျွန်တော့် မျက်နှာနား ကပ်အော်တယ်။ “ဘာ... ကဲန်တင်းကို... ဟုတ်လား” တဲ့။ ဟုတ်တယ်လေ... တစ်နှစ်ကျော်ကျော်ခင်ပြီးတဲ့ သူငယ်ချင်းကို စာအုပ် ငှားလို့ လက်ဖက်ရည်တိုက်တယ်ဆိုတာ သဘာဝမှ မကျဘဲ။ ဘတ်... ခနဲ ရော့... နင့်စာအုပ်ဆို ပြန်ပေးရင်လဲ ရတာပဲ။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပေးလိုက်ရင်လဲ ရတာပဲ။ အစီအစဉ်တွေ ပျက်တာရော၊ ရင်ခုန်တာရော နဲ့ အကုန်ရောပြီး ကျွန်တော်လည်း ပါးစပ်ထဲရှိတာ ပြောချလိုက်တာ။ သဘာဝမကျတာကတော့ ကမ်းကုန်ပဲဗျာ။

ခဏလေး ငြိမ်သွားတုန်းမှာဗျာ...

“ကြော်ညာတွေ ဝင်မနေနဲ့၊ ဟေ့ကောင်မလေး ကောင်လေးကို လွှတ်လိုက်”... ဆိုတဲ့ အသံဆိုးကြီးက ကြားရပြန်ရော။ ပြီးတော့ ဝိုင်းရယ် ကြသေးတယ်။ စဉ်းသာ စဉ်းစားကြည့်တော့။ ကျွန်တော်လည်း မျက်နှာကို ထူပူသွားတာပဲ။ လမင်းလည်း မျက်နှာကို ရဲသွားတာပဲ။

“ထားတော့... ကဲန်တင်းမှာ ဘယ်သူတွေ ရှိလဲ”

“သက်ထား ရှိတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော... သွား”

ဆတ်ခနဲလှည့်ထွက်သွားတဲ့ လမင်းနောက်ကို ကျွန်တော် ယောင်

တောင်တောင်နဲ့ လိုက်လာမိတယ်။ တစ်ညလုံး စဉ်းစားထားတာတွေ နည်းနည်းတော့ လွဲကုန်ပြီဆိုတာ သေချာတယ်။ သက်ထားဆိုတာ လမင်းနဲ့ အရမ်းတွဲတွဲ ကောင်မလေးဗျ။ ကောင်မလေးက ဟော့ရှော့ ကလေးဗျာ . . . ။ ကြည့်လိုက်ရင် အမြဲတမ်း မြူးနေတာပဲ။ လူကလည်း ပိန်လိုက်တာမှ ခလုတ်တိုက်ရင် ခါးကျိုးပြီး နှစ်ပိုင်းဖြစ်သွားမလားတောင် ထင်ရတာမျိုး။ တစ်ခါတစ်လေ ဂျင်းဘောင်းဘီ အပွကြီးတွေ ဘာတွေ ဝတ်သေးတယ်။ ဆံပင်ကလည်း တိုလိုက်တာမှ စာကလေးကို ခရုကက် ညှပ်ပေးထားတဲ့ အတိုင်းပဲ။ စကားကလည်း များလိုက်တာ မပြောနဲ့တော့

ဒါပေမယ့်... သိတယ်မဟုတ်လား၊ လူက အမြဲမြူးပြီး ဟော့ရှော့ ဆိုတော့ လိုက်တဲ့ကျောင်းသားတွေ တော်တော်များတာ။ သူကတော့ တစ်ယောက်လိုက်လေ တစ်ခါမြူးလေပဲ။ ငြိမ်ငြိမ်အေးအေးနေတတ်တဲ့ လမင်းနဲ့ သက်ထား ပေါင်းမိတာ ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့မရဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့က သိပ်ခင်တာ ခင်ဗျ။

အဲဒီကောင်မလေး ကဲန်တင်းမှာ ဘယ်လိုလုပ်ရိမှာလဲ။ ကျွန်တော် လန့်ပြီး ပါးစပ်ထဲရှိတာပြောလိုက်တာကိုး . . . ။ လိုင်ဗရီရှေ့က ကျောင်းသား တွေ နောက်တာရယ်၊ ဒေါသထွက်နေတဲ့ လမင်းရယ်၊ လွဲသွားတဲ့ ကျွန်တော့်အဖြစ်ရယ် အားလုံးပေါင်းပြီး ပြောချလိုက်တာ။ ခုမှတော့ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ လမင်းက ရှေ့က လျှောက်နေရင်း ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်လို့ ပြုံးပြလိုက်ရသေးတယ်။

သိတယ်မဟုတ်လား . . . မိန်းကလေးတွေ အထာအတိုင်းပဲလေ။

လမင်းက ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းထိုးပြီး ပြန်လှည့်သွားတာ ပေါ့။ ကဲန်တင်းရောက်ရင် ကျွန်တော် ဘာပြောရမလဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ အရိုးသားဆုံးပဲ လုပ်ရမှာပဲ။ ကျွန်တော် လွဲခဲ့သမျှ လမင်းနားလည်အောင် ပြောပြပြီး၊ တောင်းပန်ပြီး စာထည့်ထားတဲ့ စာအုပ်ကို ပေးရမှာပဲ။

ဟောက်တော့လဲ ခံရမှာပေါ့။

အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ မဟုတ်လား . . .

ကိုယ့်ဆရာရေ . . .။

လူစိတ်ဆိုတာ တော်တော်ပြောရခက်ပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့လည်း ဘာသာတရားတွေ အမျိုးမျိုးရှိနေတာပေါ့။
ထားပါတော့ . . .။ ကဲနံတင်းကို လှမ်းမြင်ရမှ ကျွန်တော်တွေ့မိတာတွေကို
ပြောချင်တာပါ။ ကျွန်တော်က နောက်က ခေါ်ရင်း ဝင်တိုက်မိမလို
ဖြစ်လို့ လမင်း စိတ်တိုသွားတယ်။ လိုင်ဗရီရှေ့က ကျောင်းသားတွေ
နောက်လို့ စိတ်တိုသွားတယ်။ တစ်ခါ ကဲနံတင်းမှာ သက်ထားကို
မတွေ့ရင် ဒေါသဖြစ်တော့မှာ သေချာနေပြီ။ ဒီကြားထဲ ကျွန်တော်က
ရည်းစားစာ ထပ်ပေးဦးမယ်ဆိုတော့ သေပြီပေါ့။

ဒီတော့ တောင်းပန်ရုံတောင်းပန်ပြီး စာအုပ်ကို ခပ်တည်တည်
ပေးလိုက်မယ်။ စာအုပ်ထဲမှာ ရည်းစားစာတွေ ဘာတွေပါတာ မပြောဘူး
ပေါ့ဗျာ။

အဲဒီတော့ နောက်အတွေးတစ်ခုက ထပ်ဝင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို
မေးခွန်းတွေမေးတယ်။

“ကဲ . . . စာအုပ်ကို ဘာမှမပြောဘဲ ပေးလိုက်တော့ အဖြေ
တောင်းတော့မှ စာအုပ်ထဲမှာ ဘာမှမတွေ့ပါဘူး။ ငါ သိတောင် မသိဘူး။”

လို့ ပြောရင် ဘာလုပ်မလဲ။

စိတ်နှစ်ခွဲနဲ့ ကျွန်တော် ထူပူနေတုန်းမှာပဲ လမင်းက ကဲန်တင်းက ခုံတစ်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ ပြီးတော့... လမင်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို လျှောက် ရှာတယ်။ ကျွန်တော်က ထူပူနေတဲ့ အတွေးထဲမှာ အကြောင်းပြချက် တစ်ခုခုကို အတင်းလိုက်ရှာနေတယ်။

“နင် ညာတယ် မိုးဆွေ၊ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ ငါပြန်မယ်”

“မဟုတ်ဘူး လမင်း၊ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ . . .။ ငါ ခုနကအထိ နင့်ကိုညာခဲ့မိပါတယ်။ နောင် ဘယ်တော့မှ နင့်ကို ငါ မညာတော့ပါဘူး။ ခဏလေးတော့ ထိုင်ပါဟာ . . .။ ငါ နင့်ကို အမှန် အတိုင်း ဝန်ခံစရာတစ်ခု ရှိလို့ပါ။ နော် . . . လမင်း”

စကားဆုံးတော့ လမင်းက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်တယ်။ မျက်ဝန်း တွေကတော့ ခုနကလို မဟုတ်တော့ဘူးပျ။ ဒါပေမယ့် နှုတ်ခမ်းကတော့ တင်းလိုက်တာ စေ့နေတာပဲ။ သူဌေးအိမ်ရှေ့က သံတံခါးအတိုင်းပဲ။ မာတယ်၊ အေးစက်တယ်၊ ခိုင်ခံ့တယ်ပေါ့ဗျာ။ တစ်နှစ် သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီး သား ဆိုတော့ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ လမင်း ဒီလို နှုတ်ခမ်းမျိုးထား ပြီဆိုရင် ဘာကိုဖြစ်ဖြစ် အပြတ်သားဆုံး ရင်ဆိုင်တော့မယ် ဆိုတာပါပဲ။ ခက်တာက ကျွန်တော် ဘာပြောရမှန်း မသိသေးဘူး။

ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ထဲ အသိစိတ်တွေဝင်သွားပုံကဗျာ . . . ကားတွေ အရမ်းရှုပ်နေတဲ့ ဆူးလေလမ်းပေါ်မှာ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ဝေ့ကာဝိုက်ကာ ဝင်သွားတဲ့ အတိုင်းပဲ။

“လမင်း”

“ဘာလဲ . . . ဟုတ်တယ်”

ဆတ်ခနဲထူးရင်း မျက်နှာကို ခက်မာမာ လှည့်ထွက်သွားတာပါ။ ကျွန်တော် ကြောက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်း ဝမ်းနည်းသွားတယ်။

နောက်တော့ အားငယ်တယ်။ ထူးဆန်းတာက အဲဒီခံစားချက်တွေလည်း ပြီးတော့ ကျွန်တော့ အသိစိတ်က ငြိမ်ပြီး ရင်ဘတ်က ဟောင်းလောင်း ပွင့်သွားတာပဲ။

“လမင်း”

“ဘာလဲဆို . . . ဟုတ်တယ်”

“မဟုတ်ဘူး လမင်း၊ နင် စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ငါ နင့်ကို စာအုပ် ပြန်ပေးပါ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် . . . အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာ နင့်အတွက် ငါ ရည်းစားစာ ပါတယ်”

“ဘာ . . . ဘာ . . . ”

ပထမ ‘ဘာ’ က အံ့သြတာ၊ ဒုတိယ ‘ဘာ’ က အရမ်းဒေါသ ထွက်ပြီး ကျုံးအော်တာ ကိုယ့်ဆရာရေ။ လန့်လွန်းလို့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ဝိညာဉ်က ခန္ဓာကိုယ်ချည်း ထားခဲ့ပြီး သူ့လွတ်ရာကို ထွက်ပြေးသွားတယ်။ ကဲန်တင်းဟာ ကျွန်တော့်အသိစိတ်ထဲမှာ ခဏတိတ်သွားတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်လည်း (ကျွန်တော့်ဝိညာဉ်ကိုပြောတာ) ဘာဆက်ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကို သိချင်ပုံပေါ်တယ်။ မရဲတရဲ ပြန်ဝင်လာတယ်။ ကျွန်တော် မွန်ထူပြီး ဘာမှ မပြောဖြစ်ဘူး၊ မပြောနိုင်ဘူး။

“ဘာ . . . ဘာ . . . ”

လမင်းက နီရဲနေတဲ့ မျက်နှာကို ရှေ့တိုးပြီး ထပ်အော်တယ်။ လောကကြီးမှာ မပေးနိုင်တာကို အတင်းတောင်းတာရယ်၊ မဖြေနိုင်တာ ကို အတင်းမေးတာရယ် အဲဒီနှစ်ခုဟာ တော်တော်ဆိုးတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် မတတ်နိုင်ဘူးလေ . . . ။ ကျွန်တော်က ပြောပြီးပြီပဲ၊ ရအောင် ဆက်ရတော့မှာပေါ့။

“မဟုတ်ဘူး လမင်း၊ ငါ . . . ငါ ရှင်းပြမယ်ဟာ၊ ဟို . . . ငါ နင့်ကို . . . အဲဒါ . . . သိပ်ချစ်တယ်။ ဒါ တကယ်ပါဟာ . . . အဲဒီထက်ပိုပြီး

တော့လည်း ငါ ဘာမှ မပြောတတ်ဘူး။ ဒီတော့ဟာ ငါ ပြောတတ်သမျှ တွေ အားလုံးကို စုပြီး စာထဲမှာ ရေးထားပါတယ်။ ပထမတော့ အဲဒီ စာကို နင်မသိအောင် ထည့်ပေးလိုက်မလို့ပါ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို မရိုးသား တာကို နင် ပိုအထင်သေးသွားမှာစိုးလို့ ဖွင့်ပြောတာပါ”

ကျွန်တော် စကားတွေပြောနေတုန်း လမင်း မျက်နှာက တဖြည်း ဖြည်း ပြန်တည်ငြိမ်သွားတယ်ခင်ဗျ။ သူ့အသိစိတ်ရော ခံစားမှုကိုရော သူ ထိန်းသိမ်းနိုင်သွားတယ်။ မိန်းကလေးတွေမှာ အားကျဖို့ အကောင်းဆုံး ထူးခြားမှုဟာ အဲဒါပဲ ကိုယ့်ဆရာရေ . . . ။ ကျွန်တော်ကတော့ အခုထိ ဆောက်တည်ရာ မရနိုင်သေးဘူး။ တုန်လှုပ်တုန်း၊ ရင်ခုန်နေတုန်းပဲ။

“လမင်းရယ်၊ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါဟာ . . . နော် . . . နောက်တစ်ခု စိုးရိမ်တာက ငါ အခုလို မပြောပဲ ပေးလိုက်ရင် စာပါမှန်း နင်မသိမှာ စိုးလို့ပါ။ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါဟာ . . . နော်၊ လမင်း . . . နော်”

လမင်းက ချက်ချင်း မျက်နှာလွှဲသွားပေမယ့် မျက်နှာနီရဲနေတယ် ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော်မြင်လိုက်တယ်။

“နင် . . . နင် . . . စာအုပ်ကို ယူပါနော်”
“ ”

“ယူမယ် မဟုတ်လားဟင်၊ ယူပါ လမင်းရယ်နော် . . . ”

လမင်း ကျွန်တော့်ဘက်ကို ဝုန်းခနဲလှည့်ရင်း ဆံပင်တွေကို ဒေါသတကြီးနဲ့ ပင့်တင်ပါတယ်။

“ဒီမှာ မိုးဆွေ၊ စာအုပ်ထဲမှာ ရည်းစားစာပဲ ရေးထား ရေးထား၊ လက်ပစ်ဗုံးပဲ ထည့်ထားထား၊ ငါ့ကို စာအုပ်သာ ပေးပါတော့၊ ဟုတ်တယ် ငါ . . . ရှက်လှပြီ”

သွားပြီပေါ့ဗျာ . . . ၊ ဟုတ်တယ်လေ . . . ကျွန်တော်က စာအုပ်ယူပါ ဆိုတာကိုသာ အမျိုးမျိုးတောင်းပန်နေတာ၊ စာအုပ်ကျတော့ ထုတ်မှ

